

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **Office Park Šantovka, s. r. o.**, se sídlem Washingtonova 1624/5, Praha 1, zast. Mgr. Martinem Mládkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 57, Praha 1, proti žalovanému: **Národní památkový ústav**, se sídlem Valdštejnské náměstí 162/3, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2014, čj. 11 A 181/2013-113,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Dne 3. 10. 2013 vydal Magistrát města Olomouc, oddělení stavební památkové péče (dále jen „dotčený orgán“), závazné stanovisko, čj. SMOL/183376/2013/OS/PP/Ka, k záměru pod názvem „Šantovka Tower“. Návrh závazného stanoviska byl předtím dne 27. 9. 2013 na žádost dotčeného orgánu dle § 14 odst. 6 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „zákon o státní památkové péči“) projednán spolu s Národním památkovým ústavem - pracoviště Olomouc za přítomnosti zástupců účastníků řízení.

[2] Dne 25. 9. 2013 byl dotčenému orgánu doručen dopis Generálního ředitelství Národního památkového ústavu (dále jen „Generální ředitelství NPÚ“), podepsaný jeho generální ředitelkou Ing. arch. Naděždou Goryczkovou, v němž jmenovaná s odkazem na závěr Vědecké rady Generálního ředitelství Národního památkového ústavu (dál jen „Vědecká rada NPÚ“) ze dne 19. 9. 2013 požádala dotčený orgán o vydání negativního závazného stanoviska nebo přesvědčivé odůvodnění opačného postupu. Dne 1. 10. 2013 vydalo Generální ředitelství NPÚ tiskovou zprávu,

v níž (opět s odkazem na závěr Vědecké rady NPÚ) uvedlo, že stavební záměr není z hlediska památkové péče přijatelný. Zároveň generální ředitelka žalovaného požádala o setkání s primátorem města Olomouce ohledně stavby Šantovka Tower, aniž by k tomuto jednání byla žalobkyně přizvána.

[3] Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), domáhala ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím v postupu Národního památkového ústavu – pracoviště Olomouc a zejména Generálního ředitelství NPÚ. Národní památkový ústav (dále jen „žalovaný“) dle názoru žalobkyně vyvíjel protiprávní nátlak na dotčený orgán, který byl časován těsně před vydáním závazného stanoviska záměrně tak, aby na něj žalobkyně již nemohla reagovat. Na postup žalovaného se přitom vztahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a to přinejmenším v rozsahu jeho § 154. Národní památkový ústav je tak povinen dodržovat základní zásady správního řízení podle části první správního řádu a vztahují se na něj a na členy Vědecké rady NPÚ pravidla ustanovení § 14 správního řádu ohledně podjatosti.

[4] Městský soud žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí především uvedl, že zveřejnění tiskové zprávy *„není ani úkonem uvnitř správního řízení, ani úkonem, který by musel být nezbytně uskutečňován v souvislosti s ukončením správního řízení a který by tak vliv na veřejná subjektivní práva účastníka správního řízení společně s rozhodnutím ve věci samé jakkoli ‚dotvářel‘ či žalobce v přímé souvislosti s vrchnostenským postavením žalovaného na jeho veřejných právech jakkoli omezoval.“* V případě excesů, kdy by žalovaný ve vztahu k žalobci mediálně informoval neobjektivně, tendenčně, zkresleně a žalobci by vznikla v důsledku takového způsobu informování škoda, se žalobce může bránit cestou nároku na náhradu škody v řízení občanskoprávním dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“.

[5] Ve vztahu k dopisu Generálního ředitelství NPÚ a podkladovému stanovisku Vědecké rady NPÚ městský soud uvedl, že oba úkony byly učiněny ještě před vydáním závazného stanoviska (s obsahem zcela opačným, protože bylo následně zahájeno přezkumné řízení) a v souladu se zákonem, neboť žalovaný pouze realizoval *„svá zákonem stanovená oprávnění a zákonnou povinnost a proto nemůže být úspěšná ani žaloba, v níž se žalobce domáhá deklarace nezákonnosti takového úkonu, neboť pokud by správní soud takové žalobě přisvědčil, došlo by tímto postupem k popření vlastního účelu a smyslu existence žalovaného.“*

[6] Městský soud dále konstatoval, že vydání žalobcem požadovaného deklaratorního výroku, dle něhož k obsahu dopisu Generálního ředitelství NPÚ ze dne 24. 9. 2013 a podkladovému stanovisku Vědecké rady NPÚ ze dne 19. 9. 2013 nelze přihlídnout v jakémkoli řízení ve věci záměru Šantovka Tower, zákon v rámci řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem neumožňuje.

[7] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že městský soud v této věci rozhodoval již podruhé, neboť jeho první rozhodnutí bylo rozsudkem ze dne 29. 5. 2014, čj. 10 As 72/2014-43, z procesních důvodů zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

pokračování

II.

Argumenty kasační stížnosti, jejího doplnění, vyjádření žalovaného a odpovědí stran na výzvu Nejvyššího správního soudu

[8] Žalobkyně (dále též jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu předně namítla nesrozumitelnost té části jeho odůvodnění, v níž městský soud uvedl, že úkony v podobě dopisu Generálního ředitelství NPÚ a podkladového stanoviska Vědecké rady NPÚ byly učiněny ještě před vydáním závazného stanoviska, po němž následovalo přezkumné řízení. Právě v jejich uskutečnění krátce před vydáním závazného stanoviska a s úmyslem ovlivnit jeho znění totiž stěžovatelka spatřovala jejich nezákonnost. Dle stěžovatelky je totiž z povahy věci zřejmé, že by se nemohlo jednat o nezákonný zásah, pokud by již nebylo vedeno žádné řízení, jehož výsledek by jím mohl být ovlivněn. V době vydání vyjádření (dopisu) generálního ředitelství NPÚ přitom probíhalo řízení o vydání závazného stanoviska a namítaný zásah tudíž trval. Vzhledem ke skutečnosti, že původní závazné stanovisko bylo v přezkumném řízení zrušeno a probíhá správní řízení o vydání závazného stanoviska nového, předmětný zásah trvá i nadále.

[9] Odůvodnění rozsudku městského soudu je dle stěžovatelky i vnitřně rozporné. Pokud totiž městský soud na jedné straně konstatoval, že předmětné vyjádření z podstaty věci nemůže být nezákonné, neboť se jedná o výkon zákonného práva a povinnosti, je takový závěr ve zjevném rozporu s jeho podřazením pod pojem úkon ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatelka při ústním jednání před městským soudem uvedla, že Generální ředitelství NPÚ nemá vůbec pravomoc činit vyjádření, vydávat stanoviska či tiskové zprávy. Městský soud přitom na straně 4 svého rozsudku uvedl, že podle názoru zástupce stěžovatelky vyjádřeného v průběhu ústního jednání „*není pochybností o právu generální ředitelky žalovaného vyjadřovat se ke konkrétnímu stavebnímu záměru, ale takové vyjádření musí mít kvalitu podkladového rozhodnutí pro další případné správní řízení. Žalobou napadený úkon však tyto požadavky nesplňuje*“. Městský soud se tak vypořádal s námitkou, již stěžovatelka vůbec neuplatnila. Stěžovatelčinými námitkami, dle kterých vyjádření Generálního ředitelství NPÚ nebylo opřeno o znalost správního spisu a podkladové stanovisko Vědecké rady NPÚ nesplňovalo nezbytné formální náležitosti, jakož i námitkou podjatosti některých členů Vědecké rady NPÚ, se však městský soud naopak nezabýval. Městský soud taktéž nikterak neodůvodnil svou tezi, dle níž vydání tiskové zprávy nebylo úkonem uskutečněným v souvislosti se správním řízením (o této souvislosti dle stěžovatelky naopak svědčí úzká časová souvislost s vydáním závazného stanoviska). Postup dle zákona č. 82/1998 Sb. je pak dle stěžovatelky až následným opatřením po vzniku škody, přičemž sama jeho možnost nemůže znamenat vyloučení jiných prostředků ochrany. Rozhodnutí městského soudu je tudíž stíženo nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku odůvodnění.

[11] Za nesrozumitelné a dostatečně neodůvodněné stěžovatelka označila i závěry městského soudu týkající se části navrhovaného petitu, dle níž k obsahu dopisu Generálního ředitelství NPÚ ze dne 24. 9. 2013 a podkladovému stanovisku Vědecké rady NPÚ ze dne 19. 9. 2013 nelze přihlídnout v jakémkoli řízení ve věci záměru Šantovka Tower. Stěžovatelka se pouze domáhala jednoznačné formulace, že uvedené vyjádření nelze použít jako podklad v žádném správním řízení týkajícím se tohoto záměru. Není přitom zřejmé, „*že by něco takového vyplynulo ze samotné podstaty správního orgánu a právní úpravy obsažené v zákoně o státní památkové péči*“. Za nepochopitelný označila stěžovatelka závěr městského soudu, dle něhož takto formulovaný žalobní návrh nemá žádnou návaznost na předešlý tvrzený nezákonný zásah. Městský soud pak nevysvětlil ani to, proč by tato část petitu nemohla být podřazena pod pojem „*obnovení stavu*“

před zásahem“. Naopak deklarováním nemožnosti použití předmětného vyjádření ve správních řízeních by došlo k obnově stavu před zásahem, jakož i zajištění zákazu pokračovat v porušování stěžovatelčina práva v intencích § 87 odst. 2 s. ř. s.

[12] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti požadavek uplatňovaný kasační stížností v plném rozsahu odmítl a odkázal na svá dřívější vyjádření.

[14] V doplnění kasační stížnosti ze dne 3. 12. 2014 stěžovatelka snesla obsáhlou argumentaci týkající se údajné nicotnosti napadených úkonů žalovaného, jelikož „*ochranné pásmo MPR Olomouc nikdy nevzniklo*“. Svě námitky opřela o skutečnosti, jež se dle svých slov měla dozvědět až v průběhu řízení o kasační stížnosti. Jednalo se především o nevyhlášení výnosu ministra kultury ČR, čj. 6489/71-II/2 o prohlášení historického jádra města Olomouce za památkovou rezervaci ve Sbírce zákonů, jakož i další údajné „*vady ochranného pásma MPR Olomouc*“. Vzhledem k těmto vadám přitom bylo nicotným i rozhodnutí Okresního národního výboru ze dne 27. 7. 1987, čj. Kult. 1097/87/Tsř., jímž mělo být vyhlášeno ochranné pásmo městské památkové rezervace Olomouc.

[15] Žalovaný ve vyjádření k tomuto doplnění kasační stížnosti poukázal na zásadu presumpce správnosti správních aktů, na jejímž základě „*považuje rozhodnutí Okresního národního výboru čj. kult 1097/87/Tsř z 27. 7. 1987, kterým bylo vyhlášeno ochranné pásmo památkové rezervace Olomouc, za platné, neboť nikdy nebylo správním orgánem ani soudem zrušeno*“. Rozhodnutí na něj navazující tudíž nelze pokládat za nezákonná či nicotná. Ustanovení § 77 správního řádu přitom upravuje pouze nicotnost správních rozhodnutí; závěry ze zasedání Vědecké rady NPÚ, dopis Generálního ředitelství NPÚ, jakož i poskytující informaci o tomto zasedání však za rozhodnutí považovat nelze.

[16] Aby Nejvyšší správní soud předešel možné překvapivosti svého rozhodnutí, vyzval přípis ze dne 13. 3. 2015, čj. 10 As 220/2014-79 a čj. 10 As 220/2014-80, strany k vyjádření ve vztahu k jeho možné úvaze, dle níž stěžovatelkou napadené konání žalovaného nenaplnuje podmínku přímého zkrácení na právech zásahem, který není rozhodnutím.

[17] Stěžovatelka v odpovědi na uvedenou výzvu uvedla, že jí žalovaný upírá její veřejné subjektivní právo na získání nezávislého a odborně erudovaného stanoviska, jež by mohlo být podkladem pro vydání závazného stanoviska dotčeného orgánu. Vyjádření žalovaného je z tohoto pohledu pro svou nezákonnost nepoužitelné, na jeho tvorbě se podílely podjaté osoby a zároveň nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Žalovaný dle stěžovatelky zneužívá pravomoci vydávat odborná vyjádření, jakož i oprávnění podávat podnět k zahájení přezkumného řízení, aby vytvářel nátlak na dotčený orgán.

[18] Žalovaný v této souvislosti uvedl, že vytýkaná jednání nelze „*považovat za zásah, pokyn či donucení správního orgánu vedoucí ke zkrácení práv. Jedná se o činnosti informativní, kterými se žádná žalobcova práva nezkracují, tím méně pak přímo*“. Žalovaný dále zopakoval, že naplněn není ani znak nezákonnosti tohoto jednání.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[19] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační

pokračování

stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Nedůvodnou kasační stížnost zamítl na základě úvah dále vyložených.

III.A K námitkám nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nesrozumitelnost, resp. nedostatek důvodů, přičemž tyto námitky shledal nedůvodnými.

[21] Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). V právní větě k rozsudku ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013-25, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[r]ozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních tébož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, a v některých jiných speciálních případech. S tímto kasačním důvodem je však nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení (v případě nositelů veřejných subjektivních práv je ve hře též jejich základní právo na rozhodnutí věci bez zbytečných průtahů podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. na projednání věci v přiměřené lhůtě podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; č. 209/1992 Sb.), a konečností ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy, nemluvě o nákladech, jež jsou se soudním přezkumem spojeny. Proto by ke kasaci rozhodnutí krajského soudu měl Nejvyšší správní soud přistoupit teprve tehdy, nelze-li jeho nesrozumitelnost jinak než kasací odstranit, tzn., nelze-li nesrozumitelnost rozsudku odstranit vykladem, s přihlédnutím k obsahu spisu, k úkonům soudu a účastníků řízení.“

[22] Stěžovatelka spatřovala nesrozumitelnost odůvodnění napadeného rozsudku v té části odůvodnění, v níž městský soud uvedl, že úkony v podobě dopisu Generálního ředitelství NPÚ a podkladového stanoviska Vědecké rady NPÚ byly učiněny ještě před vydáním závazného stanoviska. Na uvedeném však Nejvyšší správní soud neshledal nic nesrozumitelného, neboť městský soud v předmětné pasáži pouze zasadil namítané úkony žalovaného do časového rámce. Toto konstatování přitom nepředstavovalo rozhodovací důvod městského soudu, neboť tím byla především skutečnost, že žalovaný pouze realizoval svá zákonem stanovená oprávnění a zákonnou povinnost a nikoli čas, ve kterém k této realizaci došlo.

[23] Stěžovatelka dále označila odůvodnění napadeného rozsudku za vnitřně rozporné, neboť městský soud na jedné straně konstatoval, že předmětné vyjádření nemůže být (coby výkon zákonného práva a povinnosti) z podstaty věci nezákonné, na straně druhé však uvedené vyjádření podřadil pod pojem úkon ve smyslu § 82 s. ř. s. Ani zde však Nejvyšší správní soud žádný rozpor neshledal, neboť samotné podřazení určité skutečnosti pod pojem úkon dle § 82 s. ř. s., jež je pouze jednou z kumulativně stanovených podmínek deklarace nezákonnosti zásahu, se se závěrem o jeho zákonnosti nikterak nevyklučuje.

[24] Nedůvodným shledal Nejvyšší správní soud i tvrzení, dle něhož se městský soud vypořádal s námitkou, již stěžovatelka vůbec neuplatnila. K tomu Nejvyšší správní soud předně poznamenává, že z textu kasační stížnosti není zcela zřejmé, o jakou námitku se mělo jednat. Stěžovatelka nepřesně uvádí, že při ústním jednání před městským soudem namítla absenci pravomoci Generálního ředitelství NPÚ činit vyjádření a vydávat stanoviska či tiskové zprávy (takový argument v průběhu jednání ze strany stěžovatelky nezazněl; lze jej však dohledat ve stěžovatelčině žalobě). Naproti tomu stěžovatelka, resp. její zástupce, při ústním jednání jako základní důvod podané žaloby označila skutečnost, že vyjádření Generálního ředitelství NPÚ, má-li být použito jako argument či důkaz v navazujícím správním řízení, musí mít parametry vyžadované pro jakýkoli správní akt. Obě uvedené námitky tak byly stěžovatelkou v průběhu řízení skutečně vzneseny. Pokud pak městský soud v narativní části svého rozsudku uvedl, že dle názoru zástupce stěžovatelky vyjádřeného v průběhu ústního jednání „*není pochybností o právu generální ředitelky žalovaného vyjadřovat se ke konkrétnímu stavebnímu záměru, ale takové vyjádření musí mít kvalitu podkladového rozhodnutí pro další případné správní řízení*“, jde nepochybně o určitou nepřesnost, avšak z uvedeného nijak neplyne, že by se městský soud zabýval námitkou, již stěžovatelka v řízení neuplatnila. Nadto předmětné konstatování městského soudu opět nepředstavovalo jeho rozhodovací důvod.

[25] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou nedostatečného odůvodnění týkající se té části navrhovaného petitu, dle níž k obsahu dopisu Generálního ředitelství NPÚ ze dne 24. 9. 2013 a podkladovému stanovisku Vědecké rady NPÚ ze dne 19. 9. 2013 nelze přihlídnout v jakémkoli řízení ve věci záměru Šantovka Tower. Městský soud totiž správně uvedl, že „*takovou deklaraci v rámci daného řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správní soud učinit nemůže*.“ Konstatování městského soudu, že předmětná část navrhovaného petitu „*nemá s ohledem na skutkové okolnosti posuzované věci [sama] o sobě žádnou návaznost na předešlý údajný a tvrzený nezákonný zásah žalovaného a nelze jej proto podřadit pod obsah pojmu ‚obnovení stavu před zásahem‘*“, je totiž nutno číst společně s jeho závěrem, že „*[ž]alobcem požadovaná deklarace o nemožnosti přihlížet k označeným úkonům žalovaného jde nad rámec kompetence správního soudu, jestliže soud neshledal jejich nezákonnost*.“ Nejvyšší správní soud neshledal nic nepřezkoumatelného ani nesrozumitelného na úvaze, dle níž, pokud nebyla soudem konstatována nezákonnost stěžovatelkou tvrzeného zásahu, nelze správním orgánům zakázat, aby k napadeným úkonům v dalších správních řízeních přihlížely. Za této situace pak ani nebylo nutno zabývat se otázkou, zda by předmětnou část petitu bylo možno zahrnout pod pojem „*obnovení stavu před zásahem*“ či nikoli. Nadto povinnost správních orgánů postupovat v souladu se zákonem je zakotvena v čl. 2 odst. 3 Ústavy, resp. čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Z podstaty věci je tudíž zřejmé, že i kdyby městský soud shledal, že v nyní posuzované věci žalovaného k nezákonnému zásahu prostřednictvím namítaných úkonů došlo, výrok, dle něhož by správní orgány nesměly přihlížet k předmětným nezákonným aktům, by byl v podstatě nadbytečný.

[26] Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že krajský soud se skutečně nezabýval jejími námitkami, dle kterých vyjádření Generálního ředitelství NPÚ nebylo opřeno o znalost správního spisu a podkladové stanovisko Vědecké rady NPÚ nesplňovalo nezbytné formální náležitosti, přičemž někteří členové Vědecké rady NPÚ byli podjatí. Uvedené pochybení však nemělo na zákonnost jeho rozhodnutí vliv, neboť městský soud se těmito otázkami v nyní projednávané věci zabývat nemusel (viz zde dále odst. [28] až [34]).

[27] Nejvyšší správní soud konečně poznamenává, že stěžovatelka podáním ze dne 12. 9. 2014 zúžila žalobní petit, v němž nadále požadovala vyslovení nezákonnosti dopisu Generálního ředitelství NPÚ ze dne 24. 9. 2013 a podkladového stanoviska Vědecké rady NPÚ ze dne 19. 9. 2013, jakož i zákazu jejich zohlednění v jakémkoli řízení týkajícím se záměru Šantovka Tower. Otázka případné nezákonnosti zásahu spočívající ve vydání tiskové zprávy ze dne ze dne 1. 10. 2013 – jakkoli se jí městský soud zabýval – se tím pro posouzení věci stala zcela irelevantní.

pokračování

Námítky týkající se údajně nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k vydání předmětné tiskové zprávy proto Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost již neřešil.

III.B K námítkám týkajícím se nesprávného právního posouzení věci

[28] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami týkajícími se nesprávného právního posouzení věci, dle kterých nezákonnost tvrzeného zásahu spočívala v uskutečnění předmětných úkonů krátce před vydáním závazného stanoviska a s úmyslem ovlivnit jeho znění, resp. že „*ochranné pásmo MPR Olomouc nikdy nevzniklo*“, pročež napadené úkony žalovaného v této věci jsou nicotnými správními akty. Také tyto námitky shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnými.

[29] Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že pro závěr svědčící pro důvodnost žaloby na ochranu před nezákonným zásahem je vyžadováno kumulativní splnění pěti podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a které byly zaměřeny přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka); srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Aps 1/2005-65. Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.

[30] Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že se shoduje s hodnocením městského soudu ve vztahu ke splnění 4. podmínky, jež ostatně stěžovatelka v průběhu dosavadního řízení nezpochybnila.

[31] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že v nyní posuzované věci nebyla naplněna již ani první a ani druhá podmínka pro vyslovení nezákonnosti zásahu, tj. přímé zkrácení na stěžovatelčiných právech. Vyjádření generálního ředitelství NPÚ obsažené v dopisu ze dne 24. 9. 2013, jakož i stanovisko Vědecké rady NPÚ ze dne 19. 9. 2013, mají pouze podkladový charakter, neboť slouží výhradně pro potřeby dotčeného orgánu v rámci řízení o vydání závazného stanoviska, jak plyne z díkce § 14 odst. 6 věty první zákona o státní památkové péči, dle kterého dotčený orgán „*vydá závazné stanovisko po předchozím písemném vyjádření odborné organizace státní památkové péče, se kterou projedná na její žádost před ukončením řízení návrh tohoto závazného stanoviska.*“

[32] Vyjádření žalovaného je pouze jedním z vícera podkladů, jež dotčený orgán za účelem vydání závazného stanoviska shromáždí. Jakkoli takové vyjádření nepochybně může mít na výslednou podobu závazného stanoviska významný vliv, samo o sobě do stěžovatelčiny právní sféry nikterak nezasahuje a to ani nepřímou; dotčený orgán jím totiž není vázán a je na jeho uvážení, zda k závěrům ve vyjádření obsaženým přihlédne či nikoli (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, čj. 1 Aps 4/2013-53, č. 2923/2013 Sb. NSS).

[33] Tím však není řečeno, že napadená konání žalovaného jsou ze soudního přezkumu definitivně (navždy) zcela vyloučena. Ten je totiž v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny umožněn buď v rámci v rámci přezkoumání závazného stanoviska, jež je dle § 14 odst. 1 a 2 zákona o státní památkové péči za určitých podmínek dle § 44a téhož zákona samostatným správním rozhodnutím, popř. konečného rozhodnutí ve věci dle § 75 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, čj. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS).

[34] Při absenci splnění podmínek přímého zásahu zkracujícího práva stěžovatelky a vzhledem k nutnosti kumulativního naplnění předpokladů umožňujících přezkum zákonnosti zásahu správního úřadu stanovených ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 Aps 1/2005-65, postrádá jakákoli další argumentace stěžovatelky týkající se údajných vad napadených úkonů žalovaného vzhledem k předmětu nyní projednávané věci, tj. posouzení, zda jimi došlo k nezákonnému zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s., relevanci. Proto se těmito tvrzenými vadami Nejvyšší správní soud nemohl zabývat.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[35] Nedůvodnou kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[36] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, nemají účastníci dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. dubna 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu